

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 9.6.2010 a je

VYKONATELNÉ dne 20.6.2010

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 14.6.10 Kličerová

Praha 9. června 2010

Čj. 64 831/2010-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada“) jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává na základě rozkladu doručeného dne 29. 3. 2010 spol. **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČ 64949681, se sídlem Tomičkova 2144/1, 149 00 Praha 4, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a rozkladu doručeného dne 1. 4. 2010 společností **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČ 25788001, se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“), ze dne 15. 3. 2010, čj. 89 533/2008-606/XXV.vyř., o návrhu společnosti T-Mobile Czech Republic a.s., (dále též „navrhovatel“) proti spol. Vodafone, (dále též „odpůrce“) ve věci sporu o zaplacení částky 38,064.401,- Kč vč. DPH s příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení, za poskytování služby přenesení telefonního čísla v období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008, a na návrh rozkladové komise Rady podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. a) Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se napadené rozhodnutí ze dne 15. 3. 2010, čj. 89 533/2008-606/XXV.vyř. mění ve výrokové části 1. tak, že se návrhu navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaplatit za přenesená telefonní čísla v období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008 v části vyhovuje tak, že odpůrce je povinen uhradit navrhovateli částku ve výši výsledného salda, tj. 7,514.923,78 Kč vč. DPH do 10 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Návrhu na přiznání příslušenství pohledávky – úroků z prodlení - se nevyhovuje.
- b) Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se napadené rozhodnutí ze dne 15. 3. 2010, čj. 89 533/2008-606/XXV.vyř. mění ve výrokové části 2. tak, že se návrhu co do částky 29,660.640,04 Kč vč. DPH s příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení a částky 888.837,18 Kč vč. DPH představující nárok společnosti Vodafone Czech Republic a.s., nevyhovuje
- c) V ostatním se rozhodnutí potvrzuje.

d) Podle § 92 odst. 1 správního řádu se rozklad odpůrce, společnosti Vodafone Czech Republic a.s., zamítá jako opožděně podaný.

II. Náhrada nákladů řízení o rozkladu se v souladu s ustanovením § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích žádnému z účastníků řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Dne 18. 7. 2006 byl doručen správnímu orgán „Návrh na rozhodnutí sporu“ mezi navrhovatelem a odpůrcem o povinnosti odpůrce zaplatit pohledávku za vzájemně poskytovanou službu přenesení telefonního čísla za období od 15. 1. 2006 do 31. 5. 2006, ve výši 20,625.165,- Kč s příslušenstvím v podobě úroku z prodlení s tím, že navrhovatel požadoval cenu za přenesení jednoho telefonního čísla ve výši 1.615,- Kč.

Službu přenesení čísla si účastníci správního řízení poskytovali od 15. 1. 2006. Smluvní podmínky vzájemné spolupráce při poskytování této služby v rámci existujícího propojení sjednány nebyly, neboť tyto byly předmětem sporu vedeného u Českého telekomunikačního úřadu pod čj. 44 398/2005-610 – o uzavření Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení. Navrhovatel následně upravil (zúžil) svůj návrh na zahájení správního řízení tak, že nově požadoval uhradit cenu za přenesení jednoho čísla ve výši 588,- Kč, neboť tuto cenu odvodil z nepravomocného rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 3. 2007 čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. Na základě uvedeného se pak navrhovatel nově domáhal v řízení vedeném pod čj. 41 216/2006-606 vydání rozhodnutí, kterým je odpůrce povinen uhradit za poskytování služby přenesení telefonního čísla v období od 15. 1. 2006 do 31. 5. 2006 navrhovateli částku 8,323.872,- Kč vč. příslušenství v podobě zákonných úroků z prodlení podle předloženého rozpisu a náhradu nákladů správního řízení.

Dne 12. 9. 2008 obdržel správní orgán návrh sp. zn. č. 41 Cm 60/2008, který mu byl postoupen Městským soudem v Praze dle jeho pravomocného usnesení ze dne 16. 7. 2008 a kterým se žalobce, společnost T-Mobile Czech Republic a.s. (navrhovatel), domáhal na žalovaném, společnosti Vodafone Czech Republic a.s. (odpůrce), uhrazení částky 38,064.401,- Kč vč. DPH s příslušenstvím z titulu vzájemného poskytování služby přenesení telefonního čísla za období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008. Na základě takto postoupeného spisu zahájil správní orgán správní řízení vedené pod čj. 89 533/2008-606.

Ze shromážděného spisového materiálu vyplynulo, že navrhovatel vystavoval odpůrci doklady s těmito cenami:

- za období od 15. 1. 2006 do února 2007, uplatňoval cenu 1.615,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla,

- po vydání rozhodnutí správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. ze dne 6. 3. 2007 pak navrhovatel uplatňoval cenu 588,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla.

Tuto cenu považuje navrhovatel za oprávněnou pro celé sporné období a tuto cenu účtoval i společnosti Telefónica O2 Czech Republic a.s.

Odpůrce vystavoval navrhovateli doklady s cenou 65,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla po celé sporné období, přičemž cena se skládá z ceny 34,- Kč za provedení autorizace objednávky a 31,- Kč za dokončení přenesení čísla, a s cenou v rámci komplexní objednávky složenou z 69,- Kč za autorizaci jedné komplexní objednávky a 31,- Kč (všechny bez DPH) za dokončení přenesení jednoho telefonního čísla v rámci komplexní objednávky.

Vzájemně vystavované faktury nebyly po celé sporné období navrhovatelem ani odpůrcem hrazeny, přičemž však povinnost úhrady rozdílu (salda) mezi fakturovanými částkami leží na odpůrci, který tuto povinnost po celé sporné období neplnil.

Předmět sporu definoval navrhovatel tak, že si účastníci řízení navzájem poskytovali po celé sporné období službu přenesení telefonního čísla a vystavovali si na měsíční bázi odpovídající daňové doklady. Protože se jedná o službu poskytovanou v rámci existujícího propojení sítí účastníků řízení, ačkoliv tato služba nebyla do smlouvy o propojení zahrnuta z důvodu vedeného sporu o podmínkách jejího poskytování, je k úhradě dle přílohy D Smlouvy o propojení určen pouze rozdíl (saldo) mezi fakturami vystavenými navrhovatelem a odpůrcem za stejný kalendářní měsíc. Objem vzájemně poskytované služby je podle tvrzení navrhovatele mezi účastníky řízení nesporný. Saldo pak hradí ta strana, jejíž faktura je vystavena na nižší částku. Z titulu vzájemného poskytování služby pak navrhovatel registruje za odpůrcem za celé sporné období pohledávku ve výši 38,064.401,- Kč vč. DPH s příslušenstvím, kterou požaduje uhradit. Navrhovatel k tomuto doložil přehled vzájemných pohledávek za jednotlivé měsíce sporného období.

Správní orgán podle § 140 odst. 1 správního řádu rozhodl usnesením ze dne 8. 12. 2008, které se poznamenává pouze do spisu, o spojení správních řízení vedených pod čj. 41 216/2006-606 a pod čj. 89 533/2008-606 s tím, že se spojená řízení budou dále vést ve společném řízení pod čj. 89 533/2008-606. O tomto spojení řízení byli účastníci řízení téhož dne informováni dopisem správního orgánu.

Po přezkoumání veškerých podkladů správního řízení správní orgán konstatoval následující.

Protože se smluvní strany na uzavření Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení nedohodly, nedošlo současně k dohodě o ceně za přenesení telefonního čísla, rozhodoval tento spor správní orgán ve správním řízení čj. 44 398/2005-610, na základě podaných návrhů jak navrhovatelem tak i odpůrcem. V průběhu tohoto správního řízení bylo vydáno rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř., ve kterém stanovil správní orgán cenu za přenesení telefonního čísla pouze pro službu přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, a to ve výši 588,- Kč bez DPH. Toto rozhodnutí však nikdy

nenabylo právní moci, protože bylo v rámci řízení o rozkladu zrušeno, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, během kterého se měl tento správní orgán mimo jiné znovu zabývat výší ceny za přenesení telefonního čísla a prověřit, zda jsou v ní zahrnuty pouze ty náklady, které jsou nezbytně nutné k zajištění přenositelnosti telefonního čísla. Dále bylo třeba se v novém projednání sporu zabývat při stanovení ceny i otázkou reciprocity této ceny. S ohledem na rozhodnutí o rozkladu správním orgánem II. stupně s uvedením důvodů, pro které bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. zrušeno, není možno akceptovat názor navrhovatele, že takto stanovená cena – ve výši 588,- Kč, za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatel do sítě odpůrce, je jediné platná pro předmětné období.

Teprve pravomocné rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. stanovilo ceny za přenesení telefonního čísla, a to ve výši 519,- Kč bez DPH ze přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a 418,- Kč bez DPH za přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele. Uvedené ceny byly zjištěny na základě předložených kalkulací účastníky řízení, které následně správní orgán prověřil a upravil podle principů jednotné metodiky pro přenositelnost telefonních čísel se zohledněním konkrétních postupů při zpracování objednávky u každého účastníka řízení. Tyto ceny si účastníci řízení sjednali až uzavřením Dodatku č. 14 ke Smlouvě o propojení dne 20. 5. 2009 s tím, že jsou platné již od 1. 8. 2008.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že ceny požadované a také fakturované navrhovatelem a i odpůrcem nebyly smluvně sjednány ve smyslu § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ale ani nebyly stanoveny podle § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích.

Na druhou stranu je však nezpochybnitelné, že službu přenesení telefonního čísla považovali účastníci řízení za úplatnou, což vyplývá z návrhu Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení, ve kterém se neshodli na ceně za přenesení telefonního čísla. Rovněž zákon o elektronických komunikacích předpokládá, že poskytování této služby má být za úplatu, což vyplývá z § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Úplatnost této služby předpokládá i opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kde je v článku 13 - Cena za přenos čísla mezi opouštěným a přejímajícím operátorem, v odstavci 1, mimo jiné uvedeno, že cenu za přenesení telefonního čísla hradí přejímající operátor opouštěnému operátorovi.

Správní orgán tedy dospěl k závěru, že účastníkům řízení náleží za poskytnutí služby přenesení telefonního čísla náhrada, resp. kompenzace nákladů souvisejících s přenesením telefonních čísel mezi účastníky tohoto sporného řízení, která by měla splňovat zároveň podmínku uvedenou v § 55 odst. 1 a odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, a to, že by i tato kompenzace nákladů měla být nákladově orientovaná a měla by zahrnovat efektivně

a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk. Dále pak dle názoru správního orgánu tato kompenzace nákladů za službu přenesení telefonního čísla nemůže být vyšší než ceny, které byly správním orgánem stanoveny pravomocným rozhodnutím ve správním řízení vedeném pod čj. 44 398/2005-610 o uzavření Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení. Z pravomocného rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. (potvrzeno rozhodnutím správního orgánu II. stupně čj. 39 857/2008-603) vyplývá, že nákladově orientovaná cena za přenesení telefonního čísla, kterou si mají účastníci sporu sjednat ve smlouvě, je ve výši 519,- Kč bez DPH, resp. v odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, z jakých částek se uvedená „nákladová“ cena skládá při zpracování komplexní objednávky, a to 111,- Kč (společný náklad) + 408,- Kč (náklad související s každým přenesením čísla) za přenesení jednoho čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a ve výši 418,- Kč bez DPH, resp. v odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, z jakých částek se uvedená „nákladová“ cena skládá za zpracování komplexní objednávky, a to 34,- Kč (společný náklad) + 384,- Kč (náklad související s každým přenesením čísla), za přenesení jednoho telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele.

K cenám stanoveným správním orgánem v pravomocném rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. je třeba zdůraznit, že tyto ceny se vztahují k pětiletému období, počínaje zavedením služby přenositelnosti čísel na trh, konkrétně k období let 2006 až 2010. Správní orgán z tohoto předpokladu vycházel při stanovení sporných cen a v použitém obecném vzorci je počítáno s pětiletým obdobím, jak z hlediska počtu přenesených čísel, tak z hlediska vynaložených nákladů. Takto vypočtené ceny jsou průměrné, jsou relevantní k pětiletému období a pokrývají započtené náklady roku 2006, 2007, 2008, 2009 a 2010. Principem tohoto výpočtu je, že za období 5 let, v souvislosti s návratností vynaložených investičních nákladů na technické zabezpečení zpracování objednávek včetně provozních nákladů, budou operátorovi uhrazeny všechny započtené náklady tržbami.

Dále se správní orgán zabýval počtem přenesených čísel, a to z pohledu stanoviska, že cena za přenesení čísla se platí pouze za ta telefonní čísla, která skutečně byla přenesena a nikoliv za úspěšnou autorizaci objednávky na přenesení telefonního čísla. Tato skutečnost byla v r. 2009 výslovně zakotvena i do opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kdy byl doplněn do čl. 13 i nový odstavec 3, který zní: „Rozhodným okamžikem pro úhradu ceny za přenesení mobilního čísla, tj. za zpracování objednávky žadatele podle čl. 13 odst. 1, je vlastní přenesení čísla k přejímajícímu operátorovi a vyřazení objednávky ze společného řešení podle čl. 11 odst. 12.“, aby nebyly pochybnosti o tom, co je rozhodným okamžikem pro vyúčtování ceny z přenesení telefonního čísla.

Vzhledem k tomu, že odpůrce nezpochybnil počet navrhovatelem skutečně přenesených čísel do sítě odpůrce, vycházel správní orgán z údaje uvedeného

navrhovatelem, a to, že ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce bylo za celé předmětné období, od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008, reálně přeneseno 57.866 čísel.

Po provedeném posouzení věci vydal předseda Rady ČTÚ dne 22. 6. 2009 rozhodnutí čj. 89 533/2008-606/XIV. vyř., kterým podle § 141 odst. 7 správního řádu návrhu navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaplatit za přenesená telefonní čísla v období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008 vyhověl v části, a to tak, že stanovil odpůrci povinnost uhradit navrhovateli částku 8,403.760,96 Kč vč. DPH do 10 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí spolu se zákonným úrokem z prodlení. Správní orgán ve výrokové části I. určil aktivní saldo za období 01/2006 – 06/2006, 08/2006, 12/2006 – 05/2007, 09/2007 – 04/2008.

Provedením výpočtu rozdílu z uvedených částek (saldo v jednotlivých měsících) vyplynulo, že ne vždy byla povinnost uhradit saldo na straně odpůrce. Odpůrci vznikla povinnost uhradit navrhovateli částku 8,403.760,96 Kč vč. DPH s příslušenstvím v podobě zákonného úroku z prodlení, který je stanoven ode dne následujícího po dni splatnosti salda v jednotlivých měsících.

Ve výrokové části II. rozhodnutí správní orgán požadavku navrhovatele v částce 29,660.640,04 Kč s příslušenstvím nevyhověl s odůvodněním, že navrhovatel požadoval vyšší částku, než kolik činilo saldo kompenzace nákladů za skutečně přenesená telefonní čísla za vzájemně poskytovanou službu přenositelnosti telefonních čísel.

Ve výrokové části III. rozhodnutí správní orgán uvedl, že v částce ve výši 12,301.293,- Kč, o kterou navrhovatel zúžil svůj návrh na zahájení správního řízení čj. 41 216/2006-606, v důsledku snížení jednotkové ceny za přenesení telefonního čísla, zastavil správní řízení.

Ve výrokové části IV. rozhodnutí správní orgán náhradu nákladů navrhovateli nepřiznal, neboť navrhovatel nebyl úspěšný ani v 50 %, resp. byl více neúspěšný, než úspěšný, tudíž mu nebylo možno ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o elektronických komunikacích přiznat ani poměrnou část z požadované náhrady nákladů za uhrazené správní poplatky.

Rozhodnutí bylo napadeno rozkladem navrhovatele ze dne 8. 7. 2009, kdy napadl rozhodnutí ve výrokové části I., II. a IV. V odůvodnění rozkladu k výrokové části I. a II. zopakoval své konstatování, že právní titul na hrazení ceny přenesení telefonního čísla ve vzájemném vztahu dvou mobilních operátorů, tedy i odpůrce a odvolatele, navrhovatel dovozuje ze zákonné povinnosti zajistit poskytování přenositelnosti telefonních čísel v mobilních sítích stanovené § 34 zákona o elektronických komunikacích a dále potom z povinnosti stanovení v čl. 12 OOP 10, ukládající povinnost mobilním operátorům za přenos čísla mezi opuštěným a přejímajícím operátorem platit, a rovněž tak ze skutečnosti, že si danou službu odvolatel s odpůrcem skutečně po celé sporné období poskytovali. K ceně

služby přenesení telefonního čísla ve sporném období pak uvedl, že správní orgán měl v napadeném rozhodnutí vycházet z ceny ve výši 65,- Kč za přenesení telefonního čísla (a 100,- Kč za kompletní objednávku) ze sítě odvolatele do sítě odpůrce. K ceně přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce pak navrhovatel podal své vysvětlení, proč pro období před vydáním pravomocného rozhodnutí čj. 39 857/2008-603/II.vyř., ze dne 3. 7. 2008, která stanovila nákladově orientované ceny, považuje cenu 588,- Kč za nákladově stanovenou cenu služby přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce. Navrhovatel uzavírá tím, že cenu 65,- Kč za přenesení čísla, kterou nabídl a účtoval odpůrce, tento si sám s ohledem na své náklady v této výši stanovil; cenu 588,- kterou požaduje odvolatel, stanovil, jak výše uvedeno, svým rozhodnutím na základě ekonomicky oprávněných nákladů odvolatele svým rozhodnutím předseda Rady ČTÚ. Navrhovatel rovněž uplatnil rozklad do výrokové části IV., jakožto výroku, který je obsahově závislý právě na výrokových částech I. a II. Navrhovatel je toho názoru, že pokud byl úspěšný více než z 10%, tak to nelze vyjádřit jako úspěch v poměrně nepatrné části a neztotožňuje se s tím, že pokud není úspěšný alespoň v 50%, tak mu náhrada nákladů nepřísluší. S ohledem na výše uvedené pak žádá, aby bylo napadené rozhodnutí ve výrokové části I., II. a IV. zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

Rozhodnutí bylo rovněž napadeno rozkladem odpůrce ze dne 8. 7. 2009, doplněného podáním ze dne 28. 7. 2009. Odpůrce napadl rozhodnutí v plném jeho rozsahu, a to z důvodu zásadních vad řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a pro rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Odpůrce za zásadní pochybení považuje to, že správní orgán nezohlednil námitku započtení, uplatněnou odpůrcem v průběhu řízení, a nezapočetl pohledávku odpůrce za navrhovatelem v plné výši. Kalkulace vzájemných nároků stran obsažené v napadeném rozhodnutí zohledňuje pouze kalendářní měsíce, ve kterých existovala dle názoru ČTÚ pohledávka navrhovatele za odpůrcem z titulu poskytování služby přenesení telefonního čísla, nicméně daná kalkulace nezohledňuje kalendářní měsíce, ve kterých odpůrce evidoval pohledávku za navrhovatelem ze stejného právního titulu. Odpůrce uvedl, že nárok je nutné založit pouze a jedině na uskutečnění služby, tj. provedení přenosu telefonního čísla do sítě elektronických komunikací jiného operátora a uvádí, že tento názor byl potvrzen i ze strany ČTÚ. Odpůrce dále namítl, že v případě hromadných objednávek je nutné určit cenu pro každé jednotlivé přenesené telefonní číslo, což napadené rozhodnutí ve výroku neuvádí a je tedy nepřezkoumatelné. Vzhledem ke shora uvedenému pak odpůrce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušeno a věc byla vrácena prvoinstančnímu orgánu k novému řádnému projednání a rozhodnutí ve věci.

Rada ČTÚ přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a rovněž tak jeho správnost z hlediska námitek obou odvolatelů. Dále pak i z hlediska naplnění právních a věcných závěrů vyslovených Radou ČTÚ v souvislosti s vydáním rozhodnutí čj. 39 857/2008-603/II. vyř. (stanovení ceny za přenesení čísla) a rovněž i z právního názoru vysloveného v rozhodnutí čj. 76 574/2008-603, které sice bylo vydáno v řízení s jiným navrhovatelem, avšak týkalo se stejné věci, a to ceny za přenesení telefonního čísla, aniž by účastníci sporu měli uzavřený dodatek ke smlouvě o propojení na poskytování této služby.

Rada ČTÚ následně konstatovala, že s ohledem na návrh, charakter sporu a na námitky uplatněné v rozkladu, je třeba posoudit návrh, a tedy předmět celého řízení, jako spor o práva a povinnosti vyplývající z celkového salda účtovaných cen za službu přenesení čísla mezi účastníky řízení ve sporném období.

Navrhovatel svůj nárok opíral o zcela jiné ceny, než které byly při výpočtu použity správním orgánem I. stupně, čímž samozřejmě dovedl, že toto saldo bude ve všech sporných měsících z jeho pohledu aktivní. Tím, že správní orgán aplikoval jedinou možnou a správnou kalkulaci, a to v cenách, které byly pravomocně určeny, a tím došlo k vyčíslení i salda pasivního, a to v měsících červenec 2006, září – listopad 2006, červen až srpen 2007. S ohledem na to, že správní orgán I. stupně rozhodoval o požadavku navrhovatele, který se domáhá uhrazení své pohledávky, tak toto saldo pasivní sice pro dané měsíce vyčíslil, nicméně v konečně určené částce, kterou má odpůrce uhradit, tuto částku nezohlednil, tj. od vyčísleného aktivního salda navrhovatele saldo pasivní odečteno nebylo.

Rada ČTÚ usoudila, že je namístě nejen vyčíslit jednotlivé nároky účastníků řízení, ale řešit daný spor s ohledem na vzájemné pohledávky navrhovatele a odpůrce, které vznikly z důvodu poskytování služby přenesení telefonního čísla v daném období a na základě uplatněného návrhu určit navrhovateli nejen jeho právo požadovat po odpůrci plnění, ale rovněž povinnost odpůrci plnění poskytnout. Výsledkem bude vyčíslení konečného salda.

V tomto ohledu pak odvolací orgán přisvědčil námitce odpůrce, který se v průběhu správního řízení domáhal, aby byla započítána i jeho pohledávka vůči navrhovateli, která by vycházela z ceny za přenesení čísla stanovení pravomocným rozhodnutím ČTÚ (viz vyjádření odpůrce ze dne 25. 9. 2008 – bod 6). Rovněž bylo vzato v úvahu i vyjádření navrhovatele ze dne 10. 11. 2008, ve kterém tento k uvedenému požadavku odpůrce uvádí, že nijak nezpochybňuje oprávněnost požadavku odpůrce na započítání jeho pohledávky z titulu poskytování služby přenesení čísla v období, které je předmětem sporu, avšak pouze do výše ceny, která byla ze strany odpůrce pro dané období požadována, ze strany navrhovatele akceptována a následně účtována.

Rada ČTÚ, vedena snahou vyřešit daný spor komplexně, usoudila, že je třeba rozhodnout o pohledávce navrhovatele jako o pohledávce konečné, tj. po odečtení

vyčísleného nároku odpůrce, který se v průběhu řízení tohoto domáhal a kdy zároveň toto lze vnímat i jako vůli navrhovatele v průběhu správního řízení vyjádřenou, s tím rozdílem, že tento kalkuluje s rozdílnými cenami, než které byly správním orgánem I. stupně použity, a tudíž se ve všech měsících sporného období dostává do salda aktivního.

K ostatním rozkladovým námitkám pak bylo uvedeno, že správní orgán zastává jednoznačné stanovisko, že cena za přenesení čísla se platí pouze za ta telefonní čísla, která skutečně byla přenesena a nikoliv za úspěšnou autorizaci objednávky na přenesení telefonního čísla. Tato skutečnost byla v r. 2009 výslovně zakotvena i do opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, které je pro všechny mobilní operátory závazné.

K rozkladu navrhovatele do výrokové části IV. bylo konstatováno, že postup správního orgánu I. stupně byl zcela v souladu s běžnými principy pro přiznání nákladů řízení, které jsou standardně uplatňovány ve správním i soudním řízení. S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání a rozhodnutí.

Na základě rozhodnutí správního orgánu II. stupně vyrozuměl správní orgán I. stupně dopisy ze dne 20. 10. 2009 účastníky řízení o novém projednávání dané věci a vyzval je, aby ho informovali o nových skutečnostech rozhodných pro správní řízení. Správní řízení bylo dále již vedeno ve zbývající částce, a to 38,064.401,- Kč, kdy v částce 12,301.293,- Kč bylo pravomocným usnesením čj. 89 533/2008-606/XXIII.vyř. ze dne 21. 12. 2009 řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) zastaveno.

Navrhovatel upřesnil svůj návrh na zahájení správního řízení v tom směru, že svou pohledávku uplatňuje v podobě měsíčních sald (tedy pohledávky navrhovatele za daný měsíc ponížené o pohledávky odpůrce za daný měsíc). Navrhovatel následně uvedl, že o počtu přenesených čísel do sítě navrhovatele a rovněž do sítě odpůrce není sporu. Oba účastníci řízení potvrdili, že počty přenesených čísel, které jsou uvedeny v předchozím, nepravomocném rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nejsou žádnou ze stran zpochybnovány, s výhradou k počtu komplexních objednávek ze strany odpůrce. Navrhovatel upřesnil, že se domáhá rozhodnutí o povinnosti odpůrce k měsíčním úhradám včetně úroku z prodlení tak, jak byla služba vzájemně poskytnuta a účtována a nikoli o celkové dlužné částce.

Odpůrce naopak uvedl, že požaduje spočítat celkové saldo za celé sporné období a z toho určit povinnosti odpůrce, ale případně i navrhovatele, a to dle výsledného salda. Odpůrce byl ze strany správního orgánu upozorněn, že pokud požaduje rozhodnout i o jeho nároku, musí podat samostatný návrh na zahájení správního řízení, neboť dosud doložená tvrzení odpůrce ohledně požadavku na úhradu částku 809,- Kč za přenesení čísla správní orgán považoval pouze za procesní obranu. Odpůrce se vyjádřil dopisem ze dne

22. 12. 2009, kdy k posouzení předmětu sporu odkázal na právní názor správního orgánu II. stupně v tom směru, že má být posouzen nárok za celé sporné období, které nelze dělit na jednotlivé měsíce. K otázce prodlení určujícího příslušenství pohledávky pak uvedl, že cena nebyla sjednána, a tudíž nemohou nastat účinky prodlení se splněním závazku od okamžiku doručení vyúčtování zaslaných měsíčně v průběhu sporného období, ale až od okamžiku, kdy bude cena pravomocně stanovena. Prodlení může nastat až od právní moci rozhodnutí, které určí výši pohledávky, jež má být uhrazena, neboť do té doby nebude žádná ze stran znát výši svého závazku a nemůže se tudíž dostat do prodlení. Navrhovatel se k uvedenému vyjádřil a uvedl, že s touto konstrukcí počítání úroků nesouhlasí, a to s odvoláním na ustanovení § 369a obchodního zákoníku, odstavec 2 písm. a) a b), které je plně aplikovatelné na předmětné řízení. Navrhovatel a rovněž tak odpůrce se vyjadřovali k cenám, které by měly být za službu přenesení čísla aplikovány.

Správní orgán I. stupně primárně posuzoval tyto základní otázky

- co je předmětem sporu (celková pohledávka navrhovatele po započtení pohledávky odpůrce - celkové saldo, nebo úhrada měsíčních pohledávek navrhovatele odpůrcem),
- jaká výše kompenzace nákladů za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a naopak účastníkům řízení náleží,
- jaký je počet skutečně přenesených čísel mezi účastníky řízení na základě jednoduché a komplexní objednávky a počet komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo,
- zda a od kdy je možno přiznat navrhovateli požadované úroky z prodlení.

K vymezení předmětu sporu

Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že s návrhem může pouze disponovat toliko navrhovatel, který byl tudíž vyzván, aby upřesnil, čeho se v řízení domáhá.

Z upřesnění podaného návrhu ze dne 29. 10. 2009 pak navrhovatel konkretizoval, že uplatňuje svoji pohledávku jako součet nároků za jednotlivé kalendářní měsíce ponížené o požadovanou a účtovanou částku odpůrcem za jednotlivé kalendářní měsíce ve sporném období (65,- Kč/přenesení telefonního čísla a 100,- Kč/komplexní objednávka), kterou považuje navrhovatel za platně sjednanou. Navrhovatel požaduje rozhodnout o měsíčních úhradách včetně úroku z prodlení tak, jak byla služba vzájemně poskytnuta a účtována a nikoliv o celkové dlužné částce, která by zohlednila i aktivní saldo odpůrce v některých měsících.

Správní orgán I. stupně po vyhodnocení návrhu navrhovatele dospěl k závěru, že navrhovatel nepožadoval po správním orgánu v žádném případě rozhodnout i o nároku odpůrce, i když se domáhal po odpůrci úhrady za jednotlivé měsíce v podobě salda.

Z návrhu na zahájení správního řízení vyplývá, že navrhovatel se domáhá rozhodnutí o vzájemné povinnosti úhrady. Zároveň i odpůrce uvedl, že jeho nárok na úhradu 809,- Kč za přenesené číslo považoval pouze za procesní obranu a nikoliv za protinávrh.

Správní orgán I. stupně uvedl, že se z tohoto důvodu domnívá, že závěry správního orgánu II. stupně, které uvedl ve svém pravomocném rozhodnutí čj. 70 465/2009-603, nevycházely z vůle navrhovatele v tomto sporném řízení, ale pouze z jednoho možného výkladu pojmu saldo, který použil navrhovatel ve svém návrhu na vyčíslení výše své pohledávky za odpůrcem.

Navrhovatel svoji měsíční pohledávku za poskytnuté služby přenesení čísla za odpůrcem (na základě vystavených daňových dokladů navrhovatelem) ponížil o částku, kterou požadoval uhradit odpůrce za stejnou službu (na základě vystavených daňových dokladů odpůrcem), což byl standardně dohodnutý režim vzájemných měsíčních úhrad ve smlouvě o propojení (i když v tomto případě nebyl dodatek ke smlouvě o propojení uzavřen).

Na základě uvedeného dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že navrhovatel svým podáním požadoval uhradit pouze své měsíční pohledávky za odpůrcem, které celkově vyčíslil jako součet rozdílů částek ze vzájemně vystavených daňových dokladů - faktur za jednotlivé měsíce v předmětném období, tj. jako součet měsíčních sald vzájemně fakturovaných částek, a tím určil výši své pohledávky, kterou požaduje uhradit odpůrcem.

Správní orgán I. stupně již při ústním jednání upozornil odpůrce na to, že pokud požaduje, aby bylo i o jeho nároku rozhodnuto, je třeba podat příslušný návrh na zahájení správního řízení. Zároveň správní orgán I. stupně upozornil odpůrce, že jeho požadavek na úhradu částky 809,- Kč za přenesení čísla považoval po celou dobu správního řízení pouze za procesní obranu. Odpůrce protinávrh ani po upozornění správního orgánu I. stupně neuplatnil.

Určení výše kompenzace nákladů za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a naopak

Navrhovatel nedoložil, jakou cenu si s odpůrcem sjednal za přenesená čísla ve smyslu § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, nedoložil, že se s odpůrcem dohodl na způsobu úhrady a výpočtu ceny za přenesení čísla za období předcházející vydání pravomocného rozhodnutí správního orgánu ve správním řízení čj. 44 398/2005-610, nebo na jiném prozatímním řešení náhrady nákladů za přenesení čísla do doby vydání pravomocného rozhodnutí o ceně za přenesení čísla, a ani to, že vzájemně požadované ceny za přenesené číslo jsou nákladově orientované. Z uvedených důvodů vedli účastníci řízení u správního orgánu správní řízení (zahájené na návrhy obou účastníků) čj. 44 398/2005-610.

Rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. stanovil správní orgán cenu za přenesení telefonního čísla pouze pro službu přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, a to ve výši 588,- Kč bez DPH. Toto rozhodnutí bylo v rámci řízení o rozkladu zrušeno, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, během kterého se měl tento správní orgán mimo jiné znovu zabývat výší ceny za přenesení telefonního čísla a prověřit, zda jsou v ní zahrnuty pouze ty náklady, které jsou nezbytně nutné k zajištění přenositelnosti telefonního čísla. Z uvedených důvodů nebylo možno akceptovat názor navrhovatele, že takto stanovená cena – ve výši 588,- Kč, za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, je jedine platná pro předmětné období. Cena byla určena až pravomocným rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. (potvrzeno rozhodnutím správního orgánu II. stupně čj. 39 857/2008-603). Tato rozhodnutí stanovilo ceny za přenesení telefonního čísla ve výši 519,- Kč bez DPH, což je cena nižší, než kterou požaduje navrhovatel.

Z uvedeného pravomocného rozhodnutí pak vyplývá, že ani odpůrcem navržená cena za přenesení telefonního čísla, kterou navrhl v Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení jako vzájemnou cenu ve výši 65,- Kč, resp. 100,- Kč pro komplexní objednávku, a kterou si za poskytnutou službu za předmětné období fakturoval, nebyla stanovena podle § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích, ale byla podstatně nižší. Nelze souhlasit s tvrzením navrhovatele, že cena 65,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla a 100,- Kč za přenesení čísla na základě komplexní objednávky, je nespornou cenou, kterou požadoval odpůrce po navrhovateli za přenesení jednoho telefonního čísla.

Podle názoru správního orgánu je tedy nezpochybnitelné, že účastníkům řízení náleží za poskytnutí služby přenesení telefonního náhrada, resp. kompenzace nákladů souvisejících s přenesením telefonních čísel mezi účastníky tohoto sporného řízení. Správní orgán vycházel při určení kompenzace nákladů (která musí splňovat zároveň podmínku uvedenou v § 55 odst. 1 a odst. 2 zákona o elektronických komunikacích) za přenesená čísla z jednotkových cen, které vyplývají z uvedeného pravomocného rozhodnutí. K cenám stanoveným tímto pravomocným rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. je třeba zdůraznit, že tyto ceny se vztahují k pětiletému období, počínaje zavedením služby přenositelnosti čísel na trh, konkrétně k období let 2006 až 2010, což zahrnuje i období, které je předmětem společného správního řízení čj. 89 533/2008-606, tj. období od 15. 1. 2006 (od zahájení poskytování služby) do konce dubna 2008.

Zjistit počet skutečně přenesených čísel mezi účastníky řízení na základě jednoduché a komplexní objednávky a počet komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo

Správní orgán I. stupně se zabýval počtem přenesených čísel, který doložil navrhovatel na základě výzvy správního orgánu. Správní orgán zastává jednoznačné stanovisko, že cena za přenesení čísla se platí pouze za ta telefonní čísla, která skutečně byla přenesena a nikoliv za úspěšnou autorizaci objednávky na přenesení telefonního čísla. Tato skutečnost vyplývá již ze samého opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3. Opatření obecné povahy mluví pouze o ceně za přenesení čísla a nikoliv o ceně za nepřenesení čísla byť na základě autorizované objednávky.

Vzhledem k tomu, že odpůrce nezpochybnil počet skutečně přenesených čísel navrhovatelem do sítě odpůrce, což bylo potvrzeno i na ústním jednání 15. 12. 2009, kdy účastníci uvedli, že počet přenesených čísel není sporný, vychází správní orgán z údaje uvedeného navrhovatelem, a to, že ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce bylo za celé předmětné období, od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008, reálně přeneseno 57.866 ks čísel.

Podle stejného principu je postupováno při určení výše kompenzace nákladů, kterou je povinen uhradit navrhovatel odpůrci, a to za skutečně přenesená čísla na základě jednoduché objednávky s cenou 418,- Kč bez DPH, tj. 497,42 Kč vč. DPH za přenesení čísla, za skutečně přenesená čísla na základě komplexních objednávek, přičemž se vychází z ceny komplexní objednávky 34,- Kč bez DPH, tj. 40,46 Kč vč. DPH (společný náklad) + 384,- Kč bez DPH, tj. 456,96 Kč vč. DPH (náklad související s každým přenesením čísla).

Zjistit, zda požadavek navrhovatele na úhradu úroků z prodlení je oprávněný.

Navrhovatel požadoval po odpůrci uhradit dlužné částky z neuhrazených měsíčně vystavovaných faktur – daňových dokladů za přenesení telefonních čísel v jednotlivých měsících a i jejich příslušenství v podobě úroku z prodlení. Z těchto důvodů byl správní orgán I. stupně nucen posoudit, zda a od kterého dne se dostal odpůrce do prodlení s úhradou jednotlivých faktur, a v jaké výši úroky z prodlení navrhovateli přísluší.

Za rozhodný okamžik, kdy došlo k plnění, bylo považováno ukončení každého kalendářního měsíce, čemuž odpovídalo i to, že si účastníci řízení také vystavovali faktury po uplynutí každého kalendářního měsíce. Z toho, že účastníci řízení vzájemně vystavené faktury za splnění zákonné povinnosti - přenesení čísel - nehradili, dovodil správní orgán I. stupně, že se dostali do prodlení s jejich úhradou.

Vzhledem k tomu, že si účastníci řízení plnili vzájemně zákonnou povinnost, na niž neměli uzavřenu smlouvu, resp. dodatek ke Smlouvě o propojení (což se stalo až uzavřením Dodatku č. 14 ke Smlouvě o propojení), a správnímu orgánu nebylo prokázáno, kdy odpůrce obdržel jednotlivé faktury (§ 369a odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku), bylo posouzeno právo na úhradu úroků z prodlení podle § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku, a to že toto právo vznikne uplynutím 30 dnů od obdržení zboží nebo služby, což bylo podle názoru správního orgánu I. stupně možno aplikovat i v případě tohoto správního řízení, kdy

se navrhovatel domáhá pouze úhrady své pohledávky vyplývající z rozdílu vzájemně vystavených faktur - daňových dokladů.

V odůvodnění následně napadeného rozhodnutí k výrokové části 1. rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že rozhodl o povinnosti odpůrce jen v těch měsících, kdy rozdíl vzájemných nároků na kompenzaci pohledávek je ve prospěch navrhovatele. Z přehledu (tabulky) pak vyplývá, za které měsíce má odpůrce povinnost uhradit navrhovateli částku 8,403.760,96 Kč vč. DPH. Zároveň byla odpůrci stanovena povinnost uhradit navrhovateli i příslušenství uvedených jednotlivých měsíčních pohledávek v podobě zákonného úroku z prodlení tak, jak je uvedeno ve výrokové části 1. napadeného rozhodnutí.

K výrokové části 2. rozhodnutí správní orgán uvedl, že požadavku navrhovatele v částce 29,660.640,04 Kč s příslušenstvím nemohl vyhovět, neboť navrhovatel požadoval vyšší částku, než kolik činí rozdíl mezi kompenzací nákladů za skutečně přenesená telefonní čísla za vzájemně poskytovanou službu přenositelnosti telefonních čísel v jednotlivých měsících, a to ve výši kompenzace 519,- Kč bez DPH za jedno přenesené telefonní číslo od navrhovatele k odpůrci a ve výši kompenzace za jedno přenesené telefonní číslo od odpůrce k navrhovateli, a to 418,- Kč bez DPH na základě jednoduché objednávky, resp. 34,- Kč bez DPH (společný náklad) + 384,- Kč bez DPH (za každé přenesené telefonní číslo) na základě komplexní objednávky a také proto, že navrhovatel požadoval úhradu i za autorizované objednávky, na základě kterých nedošlo ke skutečnému přenesení čísla.

K výrokové části 3. rozhodnutí správní orgán uvedl, že o návrhu navrhovatele na úhradu nákladů společného správního řízení za 2 uhrazené správní poplatky (rozhodnutí se vydává ve dvou spojených správních řízeních) rozhodoval v souladu s § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, přičemž zkoumal poměr úspěšnosti navrhovatele ve spojených správních řízeních. Vzhledem k tomu, že v předmětných správních řízeních nebyl navrhovatel úspěšný minimálně v 50 %, resp. byl více neúspěšný, než úspěšný, nelze mu ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o elektronických komunikacích přiznat ani poměrnou část z požadované náhrady nákladů za uhrazené správní poplatky. S tímto závěrem se ztotožnil ve svém rozhodnutí o rozkladu i správní orgán II. stupně.

K požadavkům/námitkám navrhovatele i odpůrce, správní orgán I. stupně přihlédl a v odůvodnění následně napadeného rozhodnutí se s nimi podrobně vypořádal.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo napadeno rozklady navrhovatele i odpůrce.

Navrhovatel uplatnil rozklad v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů doručením do datové schránky dne 29. 3. 2010. Odpůrce podal rozklad elektronicky dne 1. 4. 2010, který doručil v písemné podobě správnímu orgánu osobně dne 2. 4. 2010. Jelikož odpůrci uplynula

zákonem stanovená lhůta k uplatnění rozkladu dnem 31. 3. 2010, je tento rozklad posuzován jako opožděně podaný.

Navrhovatel ve svém rozkladu napadl rozhodnutí v celém jeho rozsahu. K výrokové části 1. a 2. především namítl, že odmítá jednotkové ceny, z nichž při výpočtu pohledávky odvolatele za odpůrcem správní orgán vycházel. V tomto směru navrhovatel v podstatě zopakoval své námitky, které uplatňoval v průběhu celého správního řízení, kdy setrvává na názoru, že na ceně 65,- Kč/přenesení jednoho telefonního čísla dosáhl s odpůrcem shody, a to již 5. 12. 2005 a správní orgán měl tudíž z této ceny vycházet. Úvaha správního orgánu, že teprve pravomocné rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. stanovilo ceny za přenesení telefonního čísla je tedy zcela nesprávná. Odpůrce sám tuto cenu uplatňoval ve vystavovaných vyúčtování. K ceně přenesení telefonního čísla ze sítě odvolatele do sítě odpůrce pak navrhovatel uvedl, že nárokuje v řízení cenu 588,- Kč/přenesení čísla v souladu s rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XVIII. vyř. ze dne 6. 3. 2007, které sice bylo následně zrušeno, nicméně tímto rozhodnutím byla stanovena cena na základě ekonomicky oprávněných nákladů navrhovatele. Rozhodnutím čj. 39 857/2008-603/II.vyř. ze dne 3. 7. 2008 bylo Radou ČTÚ rozhodnuto o této sporné ceně za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, nicméně tato cena byla určena pouze a výhradně *pro futuro*. Rozdíl v obou cenách vychází z rozdílného přístupu k zahrnutí jednotlivých nákladových položek do sporné ceny. K tvrzení správního orgánu, že nárok na úhradu služby vzniká až na základě skutečného přenosu čísla, navrhovatel uvádí, že po celé sporné období byla služba na trhu zpoplatňována na základě autorizace. Tedy tuto službu tak navzájem účtovali všichni mobilní operátoři navzájem (s výjimkou odpůrce). U komplexních objednávek navíc nelze přesně říci, kolik byl přesný počet přenesených čísel v rámci dokončených komplexních objednávek, kdy sám odpůrce vycházel pouze z tzv. kvalifikovaného odhadu, který správní orgán bez dalšího vzal za své. K výrokové části 3. navrhovatel uvádí, že tato část výroku je obsahově závislá právně na výrokových částech 1. a 2., kdy náklady řízení měly být přiznány s ohledem na přiznanou míru úspěchu navrhovatele. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhovatel žádá, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Odpůrce svým rozkladem napadl rozhodnutí ve výrokové části 1. Dle názoru odpůrce je napadené rozhodnutí stíženo vadou nesprávnosti právního posouzení a nepřezkoumatelnosti. Odpůrce především odkazuje na právní názor odvolací orgánu 1. 10. 2009 čj. 70 465/2009-603, kterým bylo vysloveno, že je třeba rozhodnout o pohledávce navrhovatele jako o pohledávce konečné, tj. po odečtení vyčísleného nároku odpůrce a má být posouzen nárok za celé sporné období, které nelze dělit na jednotlivé měsíce. Odpůrce opakuje, že ve sporném období nebyla sjednána dohoda o ceně

a skutečnost, že přesto docházelo k účtování nějakých cen je tak třeba chápat pouze jako vyjádření aktuálních představ účastníků sporu o výši ceny. Dle názoru odpůrce měl být vyčíslen konečný závazek odpůrce k úhradě tak, že od celkové pohledávky navrhovatele bude odečtena celková pohledávka odpůrce, kdy zároveň bude stanoveno, že příslušenství z takto určené částky počíná nabíhat s účinností od data právní moci rozhodnutí. Cena nebyla platně v průběhu sporného období sjednána a odpůrce je tudíž přesvědčen, že nemohou nastat účinky prodlení se splněním závazku od okamžiku doručení vyúčtování zasílaných měsíčně v průběhu sporného období, ale od okamžiku, kdy cena byla známa, tj. od okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí předmětného sporu. Aplikace ustanovení §369a obchodního zákoníku zde není na místě. Úrok z prodlení tedy musí být určen tak, že počíná přirůstat k jistině pohledávky až od okamžiku právní moci rozhodnutí, kterým teprve bude výše pohledávky určena. V opačném případě by došlo k nepřípustnému retroaktivnímu zásahu do majetkové sféry povinného subjektu. Odpůrce dále shodně s navrhovatelem napadá počet čísel přenesených na základě komplexních objednávek, kdy bylo ze strany správního orgánu vycházeno pouze z kvalifikovaného odhadu. Pokud jde o výši ceny 809,- Kč (uplatněnou jako cenu, kterou odpůrce požadoval), tak tato byla vypočítána v souladu s principy uvedenými v pravomocných rozhodnutích ČTÚ stanovujících cenu MNP. V tomto směru odpůrce zopakoval své námítky uvedené v průběhu správního řízení. Dále odpůrce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou dovozuje ze skutečností, že podkladem pro určení ceny za přenesení mobilního čísla je pravomocné rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř, jehož povaha však dle odpůrce není taková, aby takovýmto podkladovým rozhodnutím být mohlo. Rozhodnutí stanovilo povinnost pro budoucnost a neupravovalo tak vztahy v minulosti. Správní orgán měl v předmětném řízení dle názoru odpůrce vycházet čistě z ustanovení §55 ZEK, který nebrání jak určení symetrické ceny splňující stanovené parametry výpočtu, tak i ceny zásadně zohledňující jen přírůstkové náklady potřebné pro obsluhu konkrétní objednávky na přenesení čísla při zohlednění dalších ustanovení zákona vyžadujících podporu a zachování hospodářské soutěže a zásady dobrých mravů. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí dle přesvědčení odpůrce vychází z nesprávného právního posouzení a je nepřezkoumatelné, odpůrce navrhuje, aby výroková část 1. napadeného rozhodnutí byla zrušena a věc v rozsahu zrušeného výroku byla vrácena prvoinstančnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

Předseda Rady ČTÚ neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ.

S odkazem na uvedené bylo přezkoumáno napadené rozhodnutí a veškerý předložený spisový materiál v dané věci a byly k legislativnímu rámci předmětného sporu konstatovány následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci.

Podle § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích podnikatel zajišťující veřejnou telefonní síť je povinen zajistit, aby každý účastník veřejně dostupné telefonní služby poskytované na veřejné pevné nebo veřejné mobilní síti, který o to požádá, si mohl ponechat své telefonní číslo, popřípadě čísla nezávisle na podnikateli, který službu poskytuje. Podle odst. 4 uvedeného ustanovení technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností telefonních čísel stanoví Úřad Opatřením obecné povahy. Podle § 136 odst. 14 zákona o elektronických komunikacích musí podnikatel zajišťující veřejnou mobilní telefonní síť splnit povinnost uvedenou v § 34 tohoto zákona nejpozději do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti Opatření obecné povahy specifikující technické podmínky.

Dne 27. června 2005 vydal ČTÚ Opatření obecné povahy, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel. Opatření obecné povahy nabylo účinnosti dne 15. července 2005. Povinnost realizovat přenositelnost čísel ve veřejných mobilních telefonních sítích tedy byla stanovena nejpozději ke dni 15. ledna 2006. Podle čl. 17 Opatření obecné povahy podnikatelé, kteří mají povinnost zajistit přenositelnost telefonních čísel podle § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, doplní ve lhůtě 4 měsíců ode dne nabytí právní moci Opatření obecné povahy vzájemně uzavřené smlouvy o propojení jimi provozovaných veřejných telefonních sítí tak, aby obsahovaly nezbytné podmínky pro zajištění přenositelnosti čísel v souladu se zákonem o elektronických komunikacích a Opatřením obecné povahy.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady ČTÚ rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

K jednotlivým rozkladovým námitkám navrhovatele odvolací orgán uvádí:

K rozkladovým námitkám navrhovatele lze obecně konstatovat, že tyto již byly vneseny v průběhu správního řízení, kdy se s nimi správní orgán I. stupně již vypořádal v předchozím rozhodnutí a správnost postupu použití jednotkových cen, počet přenesených čísel s rozlišením jednoduchá a komplexní objednávka, byla potvrzena i správním orgánem II. stupně.

Navrhovatel vyslovil nesouhlas s použitím metodiky výpočtu z pravomocného rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. Správní orgán I. stupně na str. 20 a násl. zdůvodnil, proč tyto ceny z uvedeného rozhodnutí použil s tím, že je to v souladu s právním názorem správního orgánu II. stupně. Z něj vyplývá, že kalkulační vzorec použitý z pravomocného rozhodnutí, ve kterém byla stanovena jednotková cena za přenesení tel. čísla, byl použit správně. K cenám stanoveným správním orgánem v pravomocném rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř je třeba zdůraznit, že tyto ceny se vztahují k pětiletému období, počínaje zavedením služby přenositelnosti čísel na trh, konkrétně k období let 2006 až 2010. Správní orgán z tohoto předpokladu vycházel, neboť v použitém obecném vzorci je počítáno s pětiletým obdobím, jak z hlediska počtu přenesených čísel, tak z hlediska vynaložených nákladů. Takto vypočtené ceny jsou průměrné, jsou relevantní k pětiletému období a pokrývají započtené náklady roku 2006, 2007, 2008, 2009 a 2010. Principem tohoto výpočtu je, že za období pěti let, v souvislosti s návratností vynaložených investičních nákladů na technické zabezpečení zpracování objednávek včetně provozních nákladů, budou operátorovi uhrazeny všechny započtené náklady tržbami. Při stanovení jednotkové ceny bylo pak vycházeno nejen z určitých odhadů na rok 2008 - 2010, ale ze skutečných reálných čísel, kterými byly náklady již uplynulého období doloženy.

Správní orgán podle navrhovatele měl použít cenu za přenesení čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele ve výši 65,- Kč/přenesení čísla a 100,- Kč/komplexní objednávka. Tyto ceny považuje navrhovatel za odsouhlasené, neboť spornou byla pouze cena za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce. K uvedenému správní orgán uvádí, že navrhovatel neprokázal, že by účtované měsíční faktury odpůrcem hradil ve smyslu uvedeného zákona o cenách. Naopak z jednání navrhovatele vyplývá, že se snažil pouze navodit takovou situaci, že s cenou odpůrce souhlasí, protože si svůj nárok za odpůrcem ponížil o účtovanou částku odpůrcem, avšak odpůrcem vystavené faktury nehradil. Nelze tedy přisvědčit závěru navrhovatele, že cena, kterou účtoval odpůrce, byla řádně sjednaná.

S uplatněnou námitkou, proč nepoužil správní orgán cenu za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce ve výši 588,- Kč/přenesení čísla určené nepravomocným rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. se správní orgán I. stupně dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí (str. 22 a str. 30 rozhodnutí), a to velice obsáhle. Navrhovatel toto opětovně uplatňuje jako rozkladovou námitku, ke které odvolací orgán konstatuje, že pouze plně odkazuje na názor správního orgánu I. stupně, který považuje za správný.

Navrhovatel rovněž nesouhlasí se vznikem nároku až za skutečně přenesené číslo, nikoliv již za autorizovanou objednávku. Uvedenému se konstatuje, že bylo postupováno v souladu s opatřením obecné povahy č. OOP/10/07/2005-3 a zákonem elektronických komunikacích. Proč byla kompenzace nákladů za přenesení čísla vázána na skutečně

přenesená čísla je zdůvodněno na str. 23 a násl. napadeného rozhodnutí. Způsob úhrady za autorizované objednávky si účastníci sporu nesjednali, a proto bylo nezbytné vycházet ze zákona o elektronických komunikacích a z příslušného opatření obecné povahy.

K námitce účtování komplexních objednávek pouze na základě kvalifikovaného odhadu odpůrcem odvolací orgán uvádí, že tady měl správní orgán I. stupně oprávněnou úvahu, když vzal tento kvalifikovaný odhad za své, neboť tento nebyl v průběhu správního řízení navrhovatelem zpochybněn. Počet komplexních objednávek byl zpochybněn pouze odpůrcem, který však sám tento odhad správnímu orgánu poskytl. V podrobnostech lze dále odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí – str. 25.

Navrhovatel rovněž napadá výrokovou část 3. rozhodnutí týkající se přiznaných nákladů řízení, která obsahově souvisí s předešlymi, rovněž napadenými, výroky. Zde je namístej podotknout, že navrhovatel uspěl v méně než 50% svého návrhu, tudíž mu nebyly v souladu s nálezem ÚS 455/01 náklady řízení přiznány. Rozklad do této výrokové části tudíž odvolací orgán považuje za nedůvodný.

K jednotlivým rozkladovým námitkám odpůrce odvolací orgán uvádí:

K rozkladu odpůrce je na prvním místě nutno konstatovat, že byl uplatněn opožděně. V daném případě nebyla ze strany odpůrce, který rozklad uplatnil, dodržena 15denní lhůta pro uplatnění rozkladu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu bylo doručeno dne 16. 3. 2010 do datové schránky (ověřeno z doručky k rozhodnutí). Odpůrce uplatnil rozklad elektronicky až 1. 4. 2010, tedy opožděně, neboť lhůta k podání rozkladu marně uplynula dnem 31. 3. 2010. Z uvedených důvodů bylo konstatováno, že rozklad byl uplatněn po uplynutí patnáctidenní zákonné lhůty podle § 83 odst. 1 správního řádu, a proto byl ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu shledán jako opožděný.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu je odvolací orgán povinen přezkoumat i opožděně uplatněný rozklad z toho hlediska, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení (§ 94 a násl. správního řádu), pro obnovu řízení (§ 100 správního řádu) nebo pro vydání nového rozhodnutí (§ 101 správního řádu).

Jak vyplývá z ustanovení § 100 správního řádu, řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže je splněna některá z podmínek uvedených v odst. 1 pod písm. a) a b), a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Po přezkoumání veškerého předloženého spisového materiálu, včetně rozkladu, konstatuji, že v daném případě nebyly zjištěny důvody pro obnovu řízení.

Rovněž bylo zkoumáno, zda lze ve věci provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí. Dle ustanovení § 101 správního řádu, lze tak učinit, pakliže je splněna některá z taxativně

stanovených podmínek uvedených v odst. 1 pod písm. a) a e). I zde musím konstatovat, že žádný z důvodů pro vydání nového rozhodnutí nebyl zjištěn.

Dále pak bylo napadené rozhodnutí přezkoumáno z hlediska jeho souladu se zákonem (ve smyslu § 94 a násl. správního řádu). Po posouzení spisové dokumentace a napadeného rozhodnutí ve světle rozkladových námitek je nutno konstatovat, že správní orgán I. stupně přiznal jistinu pohledávky ve výši, která nezohlednila výsledné saldo, kdy zároveň došlo k nesprávnému určení počátku prodlení a tudíž přiznání příslušenství pohledávky. Jelikož rozhodnutí, které bylo napadeno opožděně uplatněným rozkladem ze strany odpůrce, nenabývalo právní moci, a to z důvodu včasného rozkladu navrhovatele, nebylo nutno měnit rozhodnutí v přezkumném řízení a k této změně došlo v režimu ustanovení § 90 odst. 1, písm. c) správního řádu.

S odkazem na uvedené a po přezkoumání rozkladem napadeného rozhodnutí a veškerého spisového materiálu v dané věci v této souvislosti nadto k jednotlivým rozkladovým námitkám odpůrce Rada ČTÚ konstatuje následující.

Odpůrce především namítá, že v napadeném rozhodnutí byla nesprávně posouzena věc v otázce výše závazku a uvádí, že především nebyl respektován názor odvolacího správního orgánu, a to že je třeba rozhodnout o pohledávce navrhovatele jako o pohledávce konečné, tj. po odečtení vyčísleného nároku odpůrce a má být posouzen nárok za celé sporné období, které nelze dělit na jednotlivé měsíce.

K uvedenému lze uvést, že správní orgán I. stupně se v rámci nového projednání zabýval prvořadě tím, co je předmětem sporu, resp. čeho se navrhovatel svým návrhem na zahájení správního řízení domáhá. Navrhovatel byl vyzván, aby upřesnil předmět sporu, kdy navrhovatel několikrát jednoznačně specifikoval tento předmět tak, že požaduje rozhodnout o měsíčních úhradách vč. úroku z prodlení a nikoliv o celkové dlužné částce. Na základě tohoto upřesnění byl odpůrce upozorněn na nutnost uplatnit si samostatný návrh z titulu své pohledávky. Odpůrce tento návrh však nepodal. Z uvedených důvodů se správní orgán I. stupně v pokračování řízení a v rozhodnutí následně vydaném zabýval pouze výší pohledávky navrhovatele za odpůrcem v jednotlivých měsících, kdy tedy nejsou zohledněny kalendářní měsíce, ve kterých odpůrce evidoval pohledávku za navrhovatelem ze stejného právního titulu.

Rada ČTÚ k tomuto posouzení konstatuje, že v daném případě je projednáván spor o práva a povinnosti vyplývající z celkového salda účtovaných cen za službu přenesení čísla mezi účastníky řízení ve sporném období, kdy tímto obdobím však nejsou jednotlivé měsíce, ale sporné období jako celek, tudíž období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008. Navrhovatel prvotně uplatnil svůj návrh skutečně tak, že se domáhá salda, kdy však svůj nárok opíral o zcela jinou cenu, než která byla při výpočtu použita, čímž samozřejmě dovedl, že toto

saldo bude ve všech sporných měsících z jeho pohledu aktivní. Navrhovatel v pokračování správního řízení svůj návrh následně specifikoval tak, že sice chce rozhodnout o měsíčních úhradách stanovených formou salda, nicméně pouze v rozsahu své pohledávky. Rada ČTÚ je nicméně toho názoru, že takto určit výsledné saldo není možné a trvá na svém názoru, že je nezbytné vyčíslit konečné saldo a zohlednit tak vzájemný nárok navrhovatele a odpůrce na peněžité plnění, který vznikl z důvodu poskytování služby přenesení telefonního čísla v daném období, a to z následujících důvodů.

Pokud je tímto rozhodnutím řečeno, že výše závazku navrhovatele nebyla až do konečného rozhodnutí známa a že je jím určováno celkové peněžité plnění za vzájemně poskytnuté služby přenositelnosti čísel ve sporném období, je nutno posuzovat nikoli jednotlivá salda v po sobě jdoucích měsících, nýbrž až saldo výsledné za celé sporné období a stanovit povinnost k úhradě celkového salda, které zohlední i nárok odpůrce, který je svou povahou nárokem zcela stejné povahy. Z této úvahy vychází rovněž posouzení okamžiku, od kdy nastává prodlení ze splatností určeného závazku zaplatit cenu za přenesení čísla. Rada ČTÚ má tudíž zato, že je třeba rozhodnout o nároku navrhovatele na peněžité plnění jako o nároku konečném, tj. po odečtení rozhodnutím určeného nároku odpůrce, které bylo provedeno s ohledem na vzájemnou zákonnou povinnost přenositelnosti čísel mezi oběma účastníky řízení. Z uvedených důvodů došlo ke změně výroku 1. napadeného rozhodnutí, kdy byla ve výrokové části I. rozhodnutí o rozkladu určena odpůrci povinnost k úhradě celkového výsledného salda ve výši 7,514.923,78 Kč vč. DPH do 10 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí, kdy bylo zároveň určeno, že návrhu v rozsahu příslušenství k této částce se nevyhovuje. Bylo nutno zároveň změnit i výrok 2. napadeného rozhodnutí, neboť bylo nezbytné se vypořádat se zbývající částí návrhu navrhovatele v rozsahu částky ve výši 888.837,18 Kč vč. DPH, která představuje nárok odpůrce.

Odpůrce ve svém rozkladu především namítá nesprávné posouzení věci v otázce vzniku závazku zaplatit cenu za přenesení čísla a rozhodný okamžik, kdy nastalo prodlení. Správní orgán I. stupně dovodil z § 369a obchodního zákoníku začátek prodlení, protože služby byly průběžně v průběhu každého měsíce poskytovány. S tímto názorem správního orgánu I. stupně odpůrce zásadně nesouhlasí a odvolací orgán po posouzení celé problematiky dospěl k závěru, že těmito námitkám odpůrce je nutno přisvědčit.

K této problematice je zároveň nutno uvést, že nejsou pochybnosti o tom, že služba byla poskytována na základě zákonné povinnosti, kdy však účtování služby přenosu mobilních čísel ve sporném období nemělo oporu ve smluvním vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem. Výše ceny a forma a postup pro její účtování nebyla stanovena v dodatku ke smlouvě o propojení uzavřené mezi oběma stranami sporu, ani v jiném smluvním dokumentu. K dohodě na způsobu určení ceny a na způsobu její úhrady nedošlo zejména

pak z důvodu, že odpůrce byl přesvědčen o neoprávněnosti výše navrhovatelem požadované ceny za přenesení čísla, resp. o nutnosti sjednání symetrické ceny bez ohledu na to, kdo je opouštěným nebo přejímajícím operátorem. Lze tedy uzavřít tím, že až do okamžiku rozhodnutí sporu, jaká kompenzace za sporné období navrhovateli náleží, nebyla známa výše závazku odpůrce z plnění navrhovatelovy zákonné povinnosti. Bez znalosti výše závazku pak nemohl odpůrce plnit z důvodu neznalosti ceny a nemohl tedy zákonitě nastat důsledek prodlení s plněním. Použitá aplikace ustanovení § 369a obchodního zákoníku tak není v daném případě namístě, neboť prodlení ve splnění závazku nejprve předpokládá vznik tohoto závazku. Aplikace tedy může dopadat na vztahy, kdy je v okamžiku splatnosti závazku zřejmá cena plnění, ale není zřejmá lhůta plnění či nebyla provedena výzva k plnění. Nehrazení ceny ze strany odpůrce z důvodu neznalosti její oprávněné výše nemůže jít k tíži odpůrce v tom, že by byl povinen i v takovém případě hradit úroky z prodlení od okamžiku určeného dodáním služby a nikoliv od okamžiku určení výše tohoto závazku. Prodlení se splněním závazku, tj. zaplatit cenu za přenesení mobilních čísel ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce ve sporném období, odpůrci vzniká až v případě nesplnění povinnosti stanovené v tomto správním řízení, které určuje splatnost závazku do 3 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Při nesplnění takto určeného závazku by se odpůrce teprve dostal do prodlení a navrhovatel by se následně mohl domáhat zákonných úroků z prodlení. Z uvedených důvodů došlo ke změně výrokové části 1. napadeného rozhodnutí, tak jak vyplývá z výrokové části I. tohoto rozhodnutí.

Odpůrce shodně s navrhovatelem dále namítá, že nebylo možno vycházet z ceny přenesení mobilního čísla stanovené v pravomocném rozhodnutí správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. Správní orgán I. stupně se v napadeném rozhodnutí vypořádal jak s námitkou, proč byly vzaty za základy ceny za přenesení čísel z pravomocného rozhodnutí a proč nebyl akceptován požadavek odpůrce na cenu ve výši 809,- Kč za přenesení čísla. Odvolací orgán konstatuje, že správní orgán I. stupně zde postupoval s ohledem na závěry již učiněné odvolacím orgánem v tomto řízení, ale i v obdobném řízení s jiným navrhovatelem a jednotkové ceny za přenesení čísel s rozlišením jednoduché a komplexní objednávky pro kompenzaci nákladů za přenesení čísla použil správně. Stejně tak lze reagovat na námitku nesprávné kalkulace, neboť i tento postup kalkulace již byl odsouhlasen, resp. potvrzen správním orgánem II. stupně v řízení o rozkladu.

K další námitce neakceptování odhadu počtu komplexních objednávek lze odkázat v podrobnostech na str. 25 napadeného rozhodnutí, kde se podrobně správní orgán I. stupně s touto námitkou vypořádal, rovněž tak s požadavkem odpůrce kalkulovat s cenou 809,- Kč – viz odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 29.

Lze uzavřít tím, že obdobné připomínky uplatňoval navrhovatel i odpůrce v průběhu správního řízení, kdy správní orgán I. stupně se s jejich neakceptováním podrobně vypořádal v závěru odůvodnění rozhodnutí. Lze tak konstatovat, že správní orgán II. stupně se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, který vyhověl pouze částečně návrhu navrhovatele. Pro výpočet kompenzace nákladů správně použil metodiku výpočtu z již pravomocného rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř, kdy aplikoval kalkulační vzorec použitý z citovaného pravomocného rozhodnutí a v souladu s OOP/10/07.2005-3 pak přiznal úhradu pouze za skutečně přenesená čísla. Dle názoru správního orgánu II. stupně však nebylo možno přiznat příslušenství závazku, jehož výše byla vyčíslena až následně napadeným rozhodnutím. V tomto směru se tedy neztotožnil s právním názorem správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí změnil tak, že příslušenství pohledávky se nepřiznává z důvodů, které jsou podrobně uvedeny výše.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu